

til isoleret Afgørelse. Det maa jo være Tanken, for ellers er der ikke god Mening i deres Tale om at søge en særlig Ordning.

Saa er der Spørgsmaalet om Repræsentationsudgifter ved særlige Lejligheder i fremmede Fyrstehuse. Det er oplyst for os i Finansudvalget, at den Slags Udgifter afholdes overalt af de paagældende Landes Budgetter. Naar det er Tilfældet, ser jeg ikke nogen Grund til for os at tage Særstilling, om jeg saa maa sige, i det internationale Samkvem, ellers skal jeg erkende, at man kan sige, at naar vi bevilge et vist Beløb til Repræsentation for Statens Overhoved, følger dermed Forpligtelse, eller hvordan man nu vil udtrykke det, for ham til at udføre Repræsentationshvervet. Men er Forholdet, som det er oplyst for os, ser jeg ikke, hvorfor vi her skulle indtage en Særstilling. Altsaa, disse Repræsentationsudgifter ere i Virkeligheden at betragte som internationale Høflighedstributter og som intet andet, og det forekommer mig, at vi som en lille Stat have Interesse af ikke at staa tilbage paa dette Punkt. Er der noget, som en lille Stat ikke skal undrage sig for, er det for internationale Høflighedsudvisninger ved de Lejligheder, hvorom her kan være Tale. Naar det ærede Medlem nu søger at rejse Strid om Prinsesseudstyret, skønt det Spørgsmaal ikke ligger for, og søger at underbygge sit Angreb paa Konseilspræsidenten og Fler-tallet ved at sige, at vi ikke have villet forhandle om en anden Ordning, vel at mærke en Ordning, som ikke gaar ud paa, at Civillisten eller Kongen personlig skal bære denne Udgift, men en Ordning, hvorom alle skulde kunne enes som Afløsning af det tidligere Forhold, gør han sig skyldig i en urigtig Fremstilling af Faktum, thi der har ikke foreligget Forslag om en anden Ordning. Forslaget maatte netop foreligge fra det ærede Medlem som den, der har ønsket en anden Ordning.

Martin Madsen: Ved denne Sags første Behandling udtalte Konseilspræsidenten, at Grunden til, at han havde stillet Forslag om, at Bernstorff Slot skulde overdrages til Civillisten og derigennem atter til Prins Valdemar, saaledes som det var den afdøde Konges Ønske, var den, at Finansudvalget paa et bestemt Tidspunkt havde truffet en Kontrakt eller en Aftale eller Overenskomst med Konseilspræsidenten om disse Sager, at der ikke skulde fremkomme Forslag af den Natur, som der paa det Tidspunkt var fremsat. Jeg godkender paa ingen Maade Finansudvalgets

Kompetence til at afslutte saadanne Kontrakter eller Overenskomster, og jeg mener heller ikke, at det for Konseilspræsidentens Vedkommende kunde have nogen som helst Betydning uden for hans personlige Vedkommende. Det er aabenbart Konseilspræsident Hørring, der her sigtes til, og han kunde for sit Vedkommende erklære, at han ikke, saa længe han var Regeringens Chef, vilde fremsætte Lovforslag af denne Natur, men det kunde naturligvis aldrig blive bindende for de efterfølgende Konseilspræsidenter, og Finansudvalget ejer ikke den fjerneste Kompetence til at binde Tinget som saadant, tilmed er der ikke mig bekendt givet nogen som helst Oplysning derom den Gang. Dette er Grunden, hvorfor jeg ikke kan tiltræde den Fremgangsmaade, som er valgt for dette Punkts Vedkommende. Jeg finder det tilmed, som det alt blev udtalt af det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) ved Sagens første Behandling, naturligere, rigtigere, mere stemmende med den afdøde Konges Ønske, om man direkte overdrog Slottet til Prins Valdemar. Jeg er derfor tilbøjelig til at stemme for Ændringsforslaget under Nr. 13, der omhandler dette Punkt, men da jeg ikke kan gøre det med den Motivering, som Forslagsstillerne have givet, har jeg været nødt til selv at tage Ordet. Der staaer nemlig i denne Motivering, at de ønske at gøre det for gennem denne Undtagelse at fastslaa den Regel, som Konseilspræsidenten sigtede til. Da jeg nu ikke godkender, at der er truffet nogen Overenskomst, og der heller ikke er truffet nogen — aldeles bortset fra, hvorvidt det kunde være rigtigt eller ikke — og jeg derfor ikke ønsker at tiltræde dette, saa er det en Grund mere for mig til ikke at kunne bruge denne Motivering.

Jeg har nu altsaa motiveret min Afstemning dels derhen, at jeg finder det rigtigere, at man gaar den direkte Vej, dels derhen, at Konseilspræsidentens Grund til at gaa den Vej, han har valgt, støtter sig til en formentlig sluttet Overenskomst, som jeg ikke godkender. Jeg vil endelig gøre opmærksom paa, at Sagen kan faa en Realitetsbetydning, som er mindre heldig for den, der skal overtage Brugsretten. Det er jo nemlig formentlig saaledes, at i det Øjeblik den nuværende Konge dør, saa falder, naar Slottet er overdraget til Civillisten, dermed faktisk Prins Valdemars Brugsret til Slottet bort. Jeg kan derfor ikke en Grund mere se, at det er rigtigt at gaa denne Vej, medmindre der bliver